

Avsnitt

1. Aktörer

2. Intressen

3. Med facit i hand

Vem eller vilka kan rimligen ha något att vinna på den helt sanslösa utveckling vi kunnat erfara under så lång tid genom massinvandringen?

Även om man själv skulle kunna ha något att vinna -

hur kan man bortse från de negativa effekterna i form av våldsbrottslighet och växande otrygghet?

hur kan man vara så cynisk, hjärtlös och i avsaknad av empati med de drabbade?

hur kan man göra sig så blind för tecknen på att vårt samhälle går mot upp-lösning?

Sverige var en demokrati och ett välfärdssamhälle med trygghet för alla. Ett folkhem med en homogen befolkning och självklar sammanhållning. Ett historiskt positivt exempel på ett bra samhälle. Hur kunde man få för sig att förstöra detta?

Denna bok kan inte ge någon egentlig förklaring, bara konstatera en del fakta och notera grupper med möjliga intressen i sammanhanget.

17 a) Aktörer

Sammanfattning

Detta avsnitt vill få sagt:

- att Sverige är unikt och samtidigt inte unikt ang. massinvandringen
- att vissa signaler om en omställning till mångkultur kom tidigt
- att FN spelat en viktig roll i sammanhanget

“Uppenbarligen har FN-konventionerna haft stor inverkan på det svenska politiska idéklimatet och lagstiftningsarbetet. Frågan är varför svenska politiker låtit sig påverkas av FN.

Vid tidpunkten för de mest tongivande FN-konventionerna var knappast FN ett demokratiskt föredöme, tvärtom. FN är en realpolitisk skapelse som har sin bakgrund i kalla krigets politik. Då, som nu, gav organisationen stort utrymme för olika diktaturer.... Vilken slags legitimitet har därför denna organisation? Många av organisationens medlemsländer befinner sig ljusår från en rimlig hållning i frågor som rör diskriminering och jämställdhet.”

Ur *“Folkhemmets balkanisering”*

1. Plan eller tillfälligheter?

Har det från början funnits en klar viljeinriktning och en långsiktighet bakom utvecklingen i riktning mot ett “mångkulturellt samhälle”?

Är utvecklingen resultatet av en medveten och central plan eller är den resultat av tillfälligheter och slump, där det ena givit det andra?

Kanske ligger sanningen någonstans däremellan.

- Klart är att själva begreppet “mångkultur” dök upp tidigt, redan på 1970-talet.
- Klart är också att framtidsprognoser och avsiktsdeklarationer också gavs, i den riktning som utvecklingen sedan har följt.
- Klart är vidare att utvecklingen i Sverige - om än extremare än i andra västländer - inte varit helt unik. Den har ingått i ett internationellt mönster.

2. Internationellt sammanhang

Samma utveckling med massinvandring och ett massivt propagerande för mångkultur har skett i de flesta västländer.

Sverige har för all del varit “bäst i klassen”, eller i varje fall strävat efter att vara det. Detta kan synas märkligt, då vi inte - som många andra länder - haft vare sig ett kolonialt förflutet, startat något världskrig eller gjort oss skyldiga till massmord. Om en del andra västländer kan sägas ha någon form av moralisk skuld att kompensera för i efterhand så gäller detta inte Sverige.

Kraftfulla och bestämda signaler utgick redan på 1960-talet från Förenta Nationerna.

a) FN:s flyktingkonvention

Genevekonventionen, dvs FN:s flyktingkonvention, utvidgades år 1967 på ett avgörande sätt genom New-York-protokollet.

Från att tidigare ha gällt bara Europa omfattade konventionen nu hela världen, för dem som skrev under detta tilläggsprotokoll - vilket både Sverige och nästan alla västländer snart gjorde.

Genom denna flyktingkonvention kom ansatserna till reglerad invandring att undermineras, för att snart helt torpederas.

b) Deklarationen om mänskliga rättigheter

FN:s deklaration om mänskliga rättigheter från 1948 har också kommit att få en växande betydelse. Dels har listan på sådana rättigheter utvidgats, till att omfatta inte bara friheter utan även rätt till välfärd. Dels ges rättigheterna en allt vidare tolkning och man hänvisar allt oftare till dem.

Exempelvis har det efter folkomröstningen i Schweiz, med dess nej till minareter, hävdats att denna önskan från schweizarna skulle stå i strid med mänskliga rättigheter, varvid dessa ska anses överordnade folkviljan.

En FN-företrädare, Paul Hunt, har med hänvisning till samma rättigheter, hävdats att Sverige är förpliktat att förse utlänningar som vistas i Sverige illegalt med sjukvård.

c) Konventionen mot rasdiskriminering

1965 års FN-konvention om avskaffande av alla former av rasdiskriminering ratificerades av Sverige 1971.

Detta resulterade i en statlig utredning - SOU 1968:68 - med följande lagstiftning och kampanjer mot "främlingsfientlighet och rasism".

Samma FN-konvention ledde även till en annan utredning - SOU 1984:55 - och en första lagstiftning mot etnisk diskriminering 1986.

d) EU och Barcelonaprocessen

EU-ländernas flyktingpolitik blir alltmer samordnad och där finns, genom medelhavs-samarbetet, en strävan att öppna EU för invandring från olika arabländer.

Tidigare kallades detta samarbete "*Barcelonaprocessen*", nu talas om "*Medelhavsunionen*".

e) Migrationstrycket

Världens befolkning har mångfaldigats sedan år 1900, och gått från 1 miljard till snart 7 miljarder. Särskilt snabbt ökar befolkningen i Afrika och Asien. Denna befolknings-explosion skapar ett migrationstryck mot de flesta västländer.

Detta förstärks av ett antal faktorer:

- bättre kommunikationer - med flyg kan man snabbt ta sig till Europa från varje del av världen.
- bättre kunskap genom mediautvecklingen och genom landsmän som redan etablerat sig i väst.
- bättre organisation, genom landsmän på plats eller genom kriminella nätverk av människosmugglare.

3. Möjliggörande faktorer

Det har i Sverige funnits ett antal speciella faktorer, som underlättat genomdrivandet av det mångkulturella projektet och som förklarar Sveriges tätposition.

Viktiga faktorer är:

- Sverige undgick att drabbas direkt av andra världskriget. Detta kan ha bidragit till att forma en naivitet och brist på självbevaringsdrift hos svenskarna. Kontrasten gentemot Finland blir här tydlig.
- Freden och välståndet har skapat ett förtroendekapital för makthavarna, och givit en auktoritetstro.
- Det fanns ett svenskt dåligt samvete att exploatera, dels genom eftergifter till Hitler-Tyskland under kriget, dels genom det svenska välståndet och klyftan till u-länderna.
- Avkoloniseringen, liksom apartheidpolitiken i Sydafrika och segregationen i USA:s sydstater med åtföljande politisk kamp, väckte sympati för de svarta.

- Med svensken Dag Hammarskjöld som FN:s generalsekreterare fram till 1961 fanns från svensk sida en särskilt stark önskan att vara en god FN-medlem.
- Sveriges aktiva utrikespolitik med anspråk på moraliskt världsmästerskap öppnade för kritik, om att först bära “städa framför egen dörr”.
- Den starka ekonomin gav praktiskt ett utrymme för att vara “generös”. Det skapade samtidigt en tilltro till vad som kunde åstadkommas genom social ingenjörskonst.

4. Detta har hänt

Av stor betydelse för genomförandet av det mångkulturella projektet har varit det faktum att överheten kunnat uppvisa en så enad fasad: samtliga riksdagspartier, alla rikstäckande massmedia, fackföreningar, näringsliv, kyrka, artistvärld, mm.

Med hjälp av denna enighet har yttrandefrihet och mötesrätt kunnat åsidosättas, samtidigt som en perverterad demokratisyn successivt vunnit insteg.

Men hur skapades denna enighet, när skedde omsvängningen?

Det var fråga om en total omsvängning och den skedde ganska plötsligt, efter framförallt debatter i Dagens Nyheter i slutet av 60-talet. Dessa initierades av David Schwarz, som kommit till Sverige efter att ha suttit i nazistiskt koncentrationsläger i Polen. De debatter som följde var starkt dominerade av honom och andra judar.

Ur boken “Hur Sverige blev en mångkultur”:

“...judar inte bara var den minoritetsgrupp som deltog mest aktivt i debatten, utan den grupp som deltog mest aktivt av alla grupper. Detta är i synnerhet anmärkningsvärt då judar endast utgjorde någon promille av befolkningen i Sverige, och var den minsta av de etablerade minoriteterna.”

“Hela 13 av 17 tidningsdebatter under den kritiska perioden 1964-68 initierades av judar, samtliga till stöd för införandet av mångkultur.”

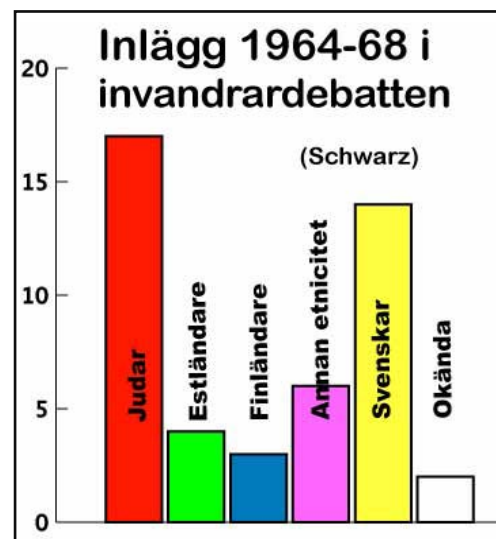
“Estländarna var den minoritet som näst efter den judiska deltog mest aktivt till förmån för införandet av mångkultur i tidningsdebatterna.”

“Finnarna hade... inga egna skolor, vilket både estländarna och judarna hade.”

Boken redovisar statistik om deltagarna, baserade på fem debatter omnämnda av Schwarz.

En vecka efter Schwarz första inlägg följde ett av Inga Gottfarb, som - i likhet med Schwarz - hade ett starkt judiskt engagemang. Hon formulerade sig inte desto mindre så här:

“Målet bör, som David Schwarz påpekar, vara att invandrarna skall kunna förbli sina traditioner trogna. **Vi** skall inte assimilera dem, men hjälpa dem med anpassningen till svenska förhållanden, så att **de** blir ‘annorlunda svenskar’. **Vi** har plats för och behov av olika kulturella grupper i vårt land. Det ger vårt liv nytt innehåll.”

Sammanfattning

Detta avsnitt vill få sagt:

- att utvecklingen drivits på av krafter, vilka inte haft svenska folkets väl som en prioriterad målsättning
- att det varit fråga om ett brett spektrum av olika intressen, från idealister till grovt kriminella

Flera av försöken till förklaringar nedan kan förefalla långsökta, men agerandet från de olika grupperna är ju uppenbart. Hur annars förklara det?

1. Arbetsgivare

Redan före LO:s offensiv för en reglerad invandring och riksdagsbeslutet om detta i slutet av 60-talet stod klart att man från arbetsgivarhåll hade andra intressen.

Där önskade man en omfattande arbetskraftsinvandring, av naturliga skäl: det kunde ge billig arbetskraft samtidigt som en press skapades för att acceptera lägre löner och sämre arbetsvillkor.

2. Revolutionär vänster

Den yttersta vänstern - trotskister, KPMLr och andra vill ju ha en revolution. Det kapitalistiska systemet skall störtas.

Möjligen hoppas de att massinvandringen kan skapa ett sådant kaos, ett sådant elände och sådana motsättningar att en revolutionär situation uppstår.

Och upp ur askan stiger Socialismen.

3. Socialdemokrater

Hittillsvarande erfarenheter tyder på att invandrarna till en helt övervägande del har sina partisympatier hos Socialdemokraterna och i Vänsterpartiet. Detta är inte överraskande, med tanke på att dessa är två av de främsta bidragspartierna, samtidigt som bidragsdeltagandet är högt bland invandrare. De invandrare som har en politisk verksamhet i sitt hemland bakom sig blir det också att naturligt att stödja vänsterpartier.

I valet 2006 fick Socialdemokraterna nära 73% av rösterna i Rosengård och 61% i Rinkeby.

Ett problem för (s) är dock att valdeltagandet bland invandrare är lågt.

4. Judar

Som framgått tidigare har judar i Sverige intagit en särställning i det lobbyarbete som gav den drastiska opinionskantringen bland svenska makthavare till förmån för mångkulturen.

“Hur Sverige blev en mångkultur”:

“Det är tänkvärt att judar inte bara stod för närmare 40 procent av inläggen i tidsningsdebatterna utan att samtliga inlägg från judar förordade införandet av mångkultur.”

Hur kan detta komma sig?

“I nationer med flera olika minoritetsgrupper har judar ... blivit ett folk i mängden och därmed blivit en mindre utsatt grupp. I nationer där det förekommer minoritetsgrupper som exempelvis är fler till antalet eller som begår fler brott än vad judar gör, så kan även majoritetsbefolkningens uppmärksamhet på och naturliga motstånd mot konkurrerande grupper kanaliseras mot dessa minoriteter och bort från judarna.”

“I en artikel i Judisk Krönika med det dramatiska namnet ‘Judisk överlevnad kräver förändring’ understryker Schwarz att det är ‘ett starkt judiskt intresse att delta i det gemensamma projektet för etnisk jämställdhet, kulturell mångfald och tolerans i Sverige genom att bl.a. samordna sin kamp mot antisemitism med de många organisationer och institutioner som i dag bekämpar främlingsfientlighet och rasism’.”

“Schwarz hade ett starkt judiskt engagemang, och det var tveklöst detta engagemang som motiverade honom att på flera plan aktivt verka för att omvandla Sverige till en mångkultur.”

Avgörande faktorer i denna omvandling var att judar hade ett forum i Dagens Nyheter ägt av den judiska familjen Bonnier och hade flera opinionsbildare, främst i form av David Schwarz. Detta innebär inte att ‘judarna’ låg bakom omvandlingen, utan att etniskt medvetna judar som såg ett judiskt etniskt intresse i att Sverige blev en mångkultur av just denna anledning var de främsta pådrivarna, samtidigt som inga judar aktivt motarbetade utvecklingen.

Det förekom heller inget direkt motvärn från svenskarna. Debatten kom aldrig att handla om svenska etniska intressen.”

Expo-skribenterna Stieg Larsson & Mikael Ekman kom i sin bok “Sverigedemokraterna” (2001), angående Le Pens plädering för “regionalt självstyre”, in på ett angränsande resonemang:

“Det finns inget ‘naturligt geografiskt område’ där vi kan dra ett streck på kartan och förkunna att här är judarnas nationalstat i Europa eller här finns romernas land. Och om ett sådant ‘hemland’ inte kan identifieras - vad ska i så fall ske med judar och romer i det ‘nationaldemokratiska’ Europa?”

Judar har funnits i Sverige under hela 1900-talet, och det har inte varit något problem. De har kunnat tala svenska som alla andra och deras barn har inte ägnat sig åt att sabotera skolundervisningen eller förnedra andra ungdomar.

Genom den omfattande muslimska invandringen blir dock kristendomen bara en religion bland andra i Sverige, samtidigt som judendomen kan uppgraderas.

Ur pressmeddelande den 13/9 -09:

“Den 18 september startar det nya arbetsåret i riksdagen.”

“Kl. 12.00. Gudstjänst i Storkyrkan
Stockholms domkyrkoförsamling har inbjudit till en gudstjänst i Storkyrkan före ceremonin i Riksdagshuset. Domprost Åke Bonnier förrättar gudstjänsten, där kantorn i Judiska församlingen i Stockholm, Maynard Gerber, och imam Abd al Haqq Kielan, ordförande för Svenska Islamiska samfundet, medverkar och läser texter.”

5. Muslimer

Invandringen till Västeuropa från muslimska länder har varit omfattande under de två-tre senaste decennierna. Inte minst gäller detta Sverige, som nu har kanske 400.000 invandrare från muslimska länder. Denna invandring i kombination med hög nativitet bland kvinnor från dessa länder gör att muslimer är en snabbt växande minoritet.

Redan som en minoritet, omfattande mindre än 5% av befolkningen framförs en hel del krav på det svenska samhället att anpassa sig till muslimska krav. Kristna skolav-

slutningar, som länge varit en svensk tradition, har nu på många håll ställts in för att inte riskera kränka muslimer.

Det saknas inte uttalanden från ledare från muslimska länder, som betraktar detta som en politik för att ta över Europa.

6. Godister

En annan grupp är idealister, som arbetar osjälviskt och hängivet. De gömmer asylsökande som fått avslag, ger dem mat och bostad. De lägger ned tid också på organisatoriskt och opinionsbildande arbete - allt utan ersättning.

Det är människor som verkligen vill alla väl, men som inte förmår inse att resurserna är begränsade, att det finns målkonflikter inom politiken och att någon i slutänden får betala för invandringen.

Hit hör många artister, kyrkofolk, barnläkare, mm.

Till godisterna kan i en bemärkelse även räknas aktivisterna inom AFA och liknande grupperingar. De arbetar förvisso inte för någon egen ekonomisk vinning.

Deras metoder är dock inte vad man associerar med godhet, ändå är det nog just som företrädare för Det Goda som de själva ser sig. De kallar sig "antifascister", men är själva verket en spegelbild av de verkliga fascisterna.

7. Egen födkrok

Sedan finns en växande grupp som har sin utkomst genom invandreriet.

Dit hör föregivna experter och mottagare av projektmedel. Opinionsaktörer som CMR, Expo, Röda Korsets Ungdomsförbund, Anna-Lena Lodenius, m.fl.

Dit hör flyktingadvokaterna.

8. Kriminella

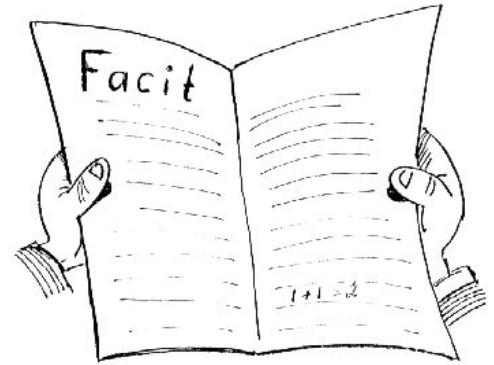
Hit hör slutligen de rent kriminella. De som tidigare ägnat sig åt smuggling av narkotika, men som funnit att människosmuggling är en mer lönsam affär. Ofta kombinerar de människosmuggling med annan brottslighet, som organiserande av svartarbete, prostitution, narkotikahandel mm.

Dessa människor är renodlat egoistiska och kan tillgripa våld för att främja sina syften. De kan rimligen förtjäna beteckningen "onda".

Sammanfattning

Detta avsnitt vill få sagt:

- att det är svårt att se rationella skäl för den förda politiken
- att inte ens när man har "facit i hand" låter man sig hejdas
- att vi har att göra med fundamentalister och extremister

1. Även med facit

“Med facit i hand” är det lätt att vara efterklok, brukar bli en stående replik när något gått snett, och man ska förklara sig i massmedia.

Beträffande invandringen har det verkligen gått snett. Så snett att alla är överens om det: integrationen har misslyckats! Detta konstaterade Mona Sahlin redan i mitten av 90-talet.

Ändå förmår man inte dra några slutsatser av detta, invandringen ska under alla omständigheter fortsätta!

När kartan och verkligheten inte stämmer överens, då är det kartan som gäller!

Här har man facit i sin hand, men kursen måste ändå ligga fast - mot avgrunden!

2. Propagandafångar

En förklaring kan ligga i att de styrande inom massmedia och politik har blivit sin egen propagandas fångar.

Det blir för svårt och smärtsamt att erkänna att de så länge haft så totalt fel, och med så katastrofala konsekvenser.

Förmodligen kan även social avskärmning, gruppsyck och ömsesidiga ryggdunkningar spela roll. De styrande bor segregerat och lever i sin egen värld, på avstånd från både vanliga svenskar och de invandrare som de vurmar för. De får inte del av andra perspektiv.

Även om de nås av alternativa verklighetsbilder behöver de inte ta dessa på allvar. Meningsmotståndare och kritiker har ju avhumaniserats genom en arsenal av negativa epitet. Det blir bara rättshaverister och populister, extremister och icke-rumsrena som har uttalat sig. Sådana får man inte “spela i händerna” eller “legitimera”. En uppsättning reflexer och en odlad självgodhet blir till en sköld mot omvärlden.

Viktig är också ideologi. Många i maktens cirklar har sagt upp kontraktet med andra medborgare, de har helt enkelt tagit adjö av både folkhemmet, demokratin och nation-alstaten. De bejakar globaliseringen och Utvecklingen, tillhör ett vinnande lag.

3. Intressekomplex

En sida av saken är också materiella egenintressen.

De med medial eller politisk makt har sin egen försörjning och ekonomiska trygghet ordnad. De behöver inte direkt konfronteras med resultatet av den politik de bedrivit och fortsätter att bedriva. Det blir andasom får betala notan för deras godhet.

Innerst inne kanske många förstått att politiken leder fel, men de har mest att vinna personligen, åtminstone på kort sikt, av att "sitta still i båten" och vara lojala med sin grupp.

Utöver personer i maktens korridorer finns många andra som har sin utkomst genom invandringen. Hur många arbetstillfällen genererar inte ett enda "ensamkommande flyktingbarn", som kostar skattebetalarna 57.000 kronor per månad?

4. De nyttiga

Sedan har vi vad som drastiskt brukar kallas "nyttiga idioter". De som verkligen har lärt sig sin läxa och sugit i sig den propaganda som serverats. De som uppriktigt tror på all desinformation och alla lögner. De som stöder den förda politiken utan att personligen ha det minsta att vinna på den.

Decenniers hjärntvätt och indoktrinering av våra skolungdomar går inte spårlöst förbi.

Här har vi också momentet "**grodkokeri**". Det sägs att en groda kan låta sig kokas levande - om man bara värmer vattnet långsamt så reagerar inte grodan.

Många svenskar har hunnit vänja sig vid en orimlig samhällssituation och lärt sig betrakta den som normal. För unga kan detta ligga särskilt nära - de har ju inget annat att jämföra med.

5. Milgram

Av stor betydelse är slutligen Milgrameffekten.

När alla auktoriteter basunerar ut samma "sanning", då ska det mycket till för att som enskild individ våga säga det egentligen uppenbara: "*Kejsaren är naken!*"

